

16. MOISE-OMUL LUI DUMNEZEU

de Rev. Nelu Terpea

(continuare din numărul trecut)

f. Minuni pentru credincioși - curiozități pentru sceptici. Am avut ocazia să vad reacția multor sceptici; dacă cineva a declarat că Domnul l-a vindecat de vreo boală incurabilă și are dovezi, scepticul răspundea, oarecum încurcat, "Cine știe...". În astfel de cazuri, adevărat, nimeni nu știe, decât Dumnezeu. Scepticismul apare în locul puterii de a crede.

Până astăzi, sunt destui care încearcă câte un "răspuns științific" în fața minunilor făcute de Dumnezeu prin Moise, omul Său. Acolo unde credința e împletită cu necredința, influența scepticului e destul de mare asupra celui cu credința slabă. Așa se pot găsi comentarii care plasează Cele 10 Minuni, drept legende ce-s trecute în Biblie cu scopul de a fi interpretate. Unii din Rabinii Evului Mediu au crezut că Dumnezeu nu a intervenit, ci că totul s-a derulat normal, pentru că toate minunile au fost planificate de Dumnezeu să se întâmple, natural, încă de la început, de la creație.

Mai târziu, pe la începutul sec. al XX-lea, Clarence Larkin a afirmat că toate minunile care au avut loc în istoria omenirii și toate câte vor mai fi, sunt explicabile. El a afirmat că lumea materială nu este o lume, iar "lumea spirituală" este o altă lume, ci că ele sunt complementare - noi ne aflăm într-o "zonă oarbă" de unde nu putem vedea întregul. Tot așa, legile materiale și spirituale, nu sunt două: ele sunt complementare. În felul acesta, minunile nu sunt minuni și nu au nimic "supra-natural": totul este natural, chiar dacă, azi, noi, nu suntem în stare să controlăm acea "zonă" al celui "natural" care a avut loc în acel eveniment "inexplicabil". Adevărul este că Domnul Isus, după înviere, a intrat în camera cu ușile încuiate (o "zonă" comună lumii spirituale) și totuși a mâncat și a băut cu ucenicii (o "zonă" comună lumii materiale).

Deci aceste evenimente au fost "minuni", sau "evenimente inexplicabile"? Nu și da. Privind totul prin prisma viitorului, când și trupurile noastre vor fi transformate ca ale Domnului Isus, toate evenimentele sunt "naturale". Dar privind aceste evenimente prin prisma cunoașterii și experimentării din viața noastră, ele sunt "minuni".

Sfântul Tomas d'Aquino a zis despre "Plăgile Egiptului" că ar fi "evenimente ce nu pot fi explicate". Dar, întrebăm noi, are nevoie bolnavul să știe cum anume are loc vindecarea, sau el se vrea sănătos? Dacă minunile acestea ar fi unice în lume, într-un timp trecut și uitat... Pe acestea, Biblia le pomenește mereu. Din toate colțurile lumii creștine sunt declarate alte și alte minuni, așa că dacă sunt inexplicabile, ele sunt, totuși, de crezut.

g. Întâiul născut. Mulți cercetători creștini, dar mai ales iudei, s-au ocupat de uciderea întâilor născuți ai egiptenilor - oameni și animale, deopotrivă. Voi reda mai jos, cea mai populară interpretare.

Când l-a trimis Dumnezeu pe Moise la faraon (Ex.4:22-23), i-a cerut următoarele: "Tu vei zice lui Faraon: 'Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut'. Îți spun: 'Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească; dacă nu vrei să-l lași să plece, voi ucide pe fiul tău, pe întâiul tău născut'." Echivalența aceasta nu a fost greu de înțeles, dar a fost greu de crezut. Această a zecea plagă, însă a făcut pe faraon să se vadă neputincios (cf. Ex. 12:29-32). Când au început plânsetele egiptenilor, începând din palat și până la ultima colibă, balanța a căzut în favoarea evreilor. și evreii au plecat, dar Satan n-a încetat să lupte împotriva lor.

h. Israel jefuiește Egiptul. Sunt destul de multe lucruri care pornesc apele pe albia criticilor; unul dintre ele se află în Ex.3:32 (conform textului original din limba ebraică): “Fiecare femeie va cere de la vecina ei și de la străinul din casa ei, vase de argint, vase de aur și haine pe care le veți pune pe fiii și fiicele voastre. și veți jefui astfel Egiptul.” Ramesizii au preferat ca reședința lor să fie în Goșen, alături de evrei. Așa că cocioabele evreilor erau alături de casele egiptenilor.

Cuvântul cheie în textul de față este verbul “a cere” care a fost interpretat greșit la traducerea Bibliei. În foarte multe limbi, ca și în limba română, aceste verb are sensuri diferite; iată câteva:

- a cere permisiunea - din politețe - să stai pe aceeași bancă cu cineva, în parc;
- a cere permisiunea să intri în curtea cuiva să-ți scoți copilașul care s-a rătăcit pe acolo;
- a cere prietenului de lângă tine să împartă cu tine câteva cireșe din care se înfruptă;
- a cere împrumut ceva de la vecinul tău;
- a cere ceva în cadrul unei afaceri;
- a cere ceva prin ordin, inferiorilor;

A cere cu împrumut este interpretarea cea mai populară. Explicația complementară acestui punct este: “...și astfel veți jefui Egiptul”. și atunci criticii încep: Deci Dumnezeu este un Dumnezeu al jafului, nu al dreptății?

În limba ebraică este verbul ȘaAL, (uneori, ȘaEL) care prin implementare, descoperă pretențiile revendicării. Deci cererea nu cuprinde “te rog frumos”, “dacă vrei”, etc, ci ea este în sensul legii ce nu poate fi călcată. În cuprinsul celor 10 plăgi, poporul egiptean a început să simpatizeze cu Israel, au început să înțeleagă nedreptatea ce li s-a făcut de la un moment dat, după moartea lui Iosif. De aceea, egiptenii și-au deschis inima și au dăruit egiptenilor aur, argint, haine și tot felul de haine scumpe.

Robia a fost veche de peste un an. Cu 80 de ani în urmă, când s-a născut Moise, noii născuți - băieți - au fost uciși de puterea egipteană. Dreptatea lui Dumnezeu cerea revendicarea.

De aceea și termenul “a jefui”: are în vedere “jaful” în sensul prăzii de război, căci înrobirea unui popor avea loc în urma pierderii războiului. Israel nu a pornit război împotriva Egiptului, ci a venit în pace, când unul din fiii săi a salvat Egiptul de la moartea prin foamete. Iar ca răsplată Egiptul a înrobit pe toți evreii. Dumnezeu nu este pentru jaf, nici pentru război, dar este drept ca din acest “război” nedrept să dea biruință lui Israel - “Întâiul Lui născut”.

(VA URMA)

(Nr. 181/feb. 07)